

Sygn. akt I C 99/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 stycznia 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko (...) S.A. z/s w P., Republika Czeska, działającej przez (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z/s w P., Republika Czeska, działającej przez (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W., na rzecz powódki E. B. kwotę 15.245,39 zł (dwanaście tysięcy dwieście czterdzieści pięć złotych 39/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 13.11.2015 r. do dnia zapłaty oraz wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 235 zł za okres od 13.11.2015 r. do 12.02.2016 r.;

II. umarza postępowanie w zakresie kwoty 235 zł wchodzącej w skład należności głównej;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.526,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić kwotę 57,10 zł, a powódce kwotę 19,04 zł na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 99/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 29.01.2016 r. przeciwko stronie pozwanej Towarzystwo (...), (...) S.A. oddział w Polsce powódka E. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kwoty 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 3.109,89 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 235,00 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy roweru oraz kwoty 135,00 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów na zabiegi rehabilitacyjne, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.11.2015 r. do dnia zapłaty, ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku na przyszłość oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że w dniu 06.09.2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku, którego powódka, jako osoba kierująca rowerem doznała obrażeń ciała. W chwili ww. zdarzenia pojazd sprawcy wypadku był objęty ubezpieczeniem u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W wyniku wypadku powódka doznała opisanych w pozwie obrażeń ciała i rozstroju zdrowia oraz przechodziła wskazany w pozwie proces leczenia i rehabilitacji skutków wypadku. Pomimo podjętego leczenia powódka w dalszym ciągu odczuwa negatywne skutki wypadku komunikacyjnego przejawiające się przede wszystkim

w dolegliwościach bólowych, które nie ustąpiły pomimo niezwłocznie podjętego leczenia specjalistycznego i odbycia zabiegów fizjoterapeutycznych. Nie bez znaczenia pozostaje również uraz psychiczny powódki zaistniały po zdarzeniu.

Powódka wskazała, że dochodzi pozwem kwoty 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż niniejsza kwota stanowi różnicę między kwotą pierwotnie żadaną przez stronę powodową opiewającą na sumę 20.000 zł a środkami wypłaconymi powódce przez stronę pozwaną tj. kwotą 3.000 zł. Powyższe roszczenie powódka uzasadnia rozmiarem i charakterem poniesionych obrażeń. Powódka wskazała nadto, że pozwem domaga się również zasądzenia od strony pozwanej kwoty 3.109,89 zł (tj. kwoty 3.421,76 zł pomniejszonej o już wypłaconą przez stronę powodową kwotę 311,87 zł) tytułem zwrotu kosztów leczenia poniesionych przez nią w związku z wypadkiem, co miały dokumentować przedłożone do pozwu faktury i rachunki. Żądanie zwrotu kosztów leczenia w związku z doznaną szkodą osobową powódka uzasadniła dyspozycją art. 444 § 1 k.c. Powódka wskazała, że dochodzi pozwem również kwoty 135,50 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych. Na wyżej wymienioną kwotę składają się: bilety komunikacji Ś.-W., w obie strony na kwotę 99,50 zł oraz bilety komunikacji miejskiej opiewające na kwotę 36,00 zł.

Roszczenie w przedmiocie odsetek od dnia 13.11.2015 r. powódka uzasadniła tym, że ubezpieczyciel otrzymał korespondencję od niej zawierającą żądania przyznania świadczeń wskazanych w pozwie najpóźniej w dniu 12.10.2015 r. i w tym dniu został poinformowany o szkodzie. Mając powyższe na uwadze, bezsporna część świadczenia powinna być wypłacona najpóźniej w dniu 13.11.2015 r. tj. w dniu, w którym upłynęło 30 dni.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Jednocześnie strona pozwana wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach szkody na okoliczność ich treści. Ponadto strona pozwana wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że kwestionuje roszczenie powódki w zakresie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wysokości 17.000 zł, kosztów leczenia w wysokości 3.109,89 zł, oraz kosztów dojazdów na zabiegi rehabilitacyjne wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2015 roku. Nadto strona pozwana wskazała, iż powódce została przyznana kwota 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia, kwota 311,87 zł tytułem pokrycia kosztów leczenia oraz kwota 235,00 zł stanowiąca zwrot kosztów naprawy roweru. Zdaniem pozwanej wypłacone powódce kwoty w całości rekompensują krzywdę i szkodę, jakich doznała powódka w wyniku wypadku. Strona pozwana podniosła, iż skutki urazu, którego doznała powódka zostały ustalone po zasięgnięciu opinii lekarzy i na tej podstawie została przyznana powódce kwota tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana podniosła w uzasadnieniu, iż z przeprowadzonej opinii kompleksowej w toku postępowania likwidacyjnego przez lekarza neurochirurga, chirurgii ogólnej w dniu 6.11.2015 roku wynika, iż powódka doznała uszczerbku, który nie wywołał trwałego zaburzenia funkcji fizycznych. Uszkodzenie ciała miało charakter miejscowy zaś procentowy uszczerbek wynosił 2,00%. Pozwana podniosła również, iż opisane przez powódkę schorzenia nie pozostają w związku z przebyłym wypadkiem komunikacyjnym. Strona pozwana wskazała jednocześnie, iż wysokość zadośćuczynienia zależy przede wszystkim od wielkości doznanej krzywdy. W ocenie pozwanej, mając na względzie wszystkie okoliczności sprawy w tym: rodzaj naruszonego dobra, intensywność naruszenia, stopień dyskomfortu psychicznego związany z doznaniem przez powódkę uszczerbkiem, nieodwracalność skutków, sytuację osobistą, rodzinną i majątkową powódki czynniki powyższe nie stanowią w niniejszej sprawie podstawy do zapłaty powódce dodatkowej kwoty ponad kwotę przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego.

Pozwana zakwestionowała również w całości roszczenie powódki w zakresie zwrotu kosztów leczenia oraz kosztów naprawy roweru. W odniesieniu do zwrotu powódce kosztów naprawy roweru strona podniosła, iż kwota 235,00 zł tytułem naprawy uszkodzonego roweru została powódce przyznana na mocy decyzji z dnia 10.02.2016 roku. Z kolei ustosunkowując się do roszczenia powódki o zwrot kosztów leczenia pozwana wskazała, że powódce została przyznana kwota 311,89 zł celem pokrycia powyższych wydatków, nadmieniając jednocześnie, iż kwota powyższa została określona na podstawie opinii lekarskiej dotyczącej kosztów niezbędnego leczenia związanych z bezpośrednimi

skutkami powyższego wypadku. Tym samym pozwana uznała, iż poniesione przez powódkę koszty leczenia po 18.11.2014 roku były nieuzasadnione i nie miały związku z przebyłym wypadkiem.

Za całkowicie nieuzasadnione pozwana uznała żądanie odpowiedzialności na przyszłość. Zdaniem pozwanej w niniejszym postępowaniu nie zostały przedstawione żadne ustalenia medyczne potwierdzające, jakoby z badań stanu zdrowia powódki miała wyniknąć możliwość ujawnienia się w przyszłości innych negatywnych skutków zdrowotnych.

Strona pozwana zakwestionowała też dochodzone przez powódkę roszczenie dotyczące odsetek ustawowych powołując się w tym zakresie m.in. na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1998 r. sygn.. akt: II CKN 650/97 zgodnie z którym: Odszkodowanie należne tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z datą wyrokowania. Zatem, dopiero od daty wydania wyroku zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia pozostaje w opóźnieniu w zapłacie należnej kwoty. Od tej daty należą się uprawnionemu odsetki ustawowe. Argumentując swoje stanowisko strona pozwana przywołała późniejszy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2003 r., sygn.. akt IV CK 130/04 zgodnie z którym: W razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek od chwili wyrokowania.

W toku procesu pismem z dnia 7.03.2016 r. powódka cofnęła powództwa w części co do kwoty 235,00 zł, lecz wniosła o zasądzenie kosztów procesu oraz odsetek ustawowych od w/w kwoty, liczonych za okres od dnia 13.11.2015 r. do dnia 12.02.2016 r. Jednocześnie powódka wniosła o dopuszczenie dowodów z przedłożonego dokumentu, tj. pisma – dowodu wpłaty- kwoty 235,00 zł z dnia 12.02.2016 r. z tytułu zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego roweru powódki – na okoliczność częściowego spełnienia roszczenia przez stronę pozwaną. Nadto powódka sprostowała oznaczenie strony pozwanej poprzez wskazanie, że jest nią (...) S.A. z/s w P., Republika Czeska, działającej przez (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W..

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Powódka w dniu 6.09.2014 r. uległa jako osoba jadąca rowerem wypadkowi komunikacyjnemu, do którego doszło w Ś., ul. (...) na wysokości posesji nr (...). Sprawca szkody M. S., kierujący pojazdem m-ki M., nr rej. (...) potracił jadącą rowerem (poszkodowaną) E. B.. Tuż przed zdarzeniem powódka przemieszczała się rowerem do miejsca zamieszkania. W trakcie przejazdu ul. (...) doszło do zdarzenia, w wyniku, którego kierujący pojazdem nie ustąpił pierwszeństwa pojazdu i potracił jadącą rowerem (poszkodowaną) E. B.. W chwili zdarzenia pojazd, którym kierował sprawca wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową u strony pozwanej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Na miejsce zdarzenia zostali wezwani funkcjonariusze z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w Ś., którzy na podstawie oględzin miejsca zdarzenia i rozpytania świadków uznali, że wyłączną winę za wypadek ponosi kierujący samochodem marki M., nr rej. (...) tj. M. S.. W wyniku powyższych ustaleń sprawca został ukarany mandatem karnym.

(bezsporne), a nadto notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z dnia 12.09.2014 r. – k.24, dokumenty w aktach likwidacyjnych szkody nr polisy: (...) – w załączeniu akt, przesłuchanie powódki – k.186).

Z powodu doznanych obrażeń powódka została przewieziona karetką pogotowia z miejsca zdarzenia do Polskiego Centrum (...) Sp. z o.o. Oddział Terenowy Ś. (...) Szpital (...) w Ś., skąd następnie została przetransportowana do (...) Szpitala (...), Kliniki (...) we W.. Poszkodowana została przyjęta w Polskim Centrum (...) Sp. z o.o. Oddział Terenowy Ś. (...) Szpital (...) w stanie ogólnym dobrym, wydolna oddechowo i krążeniowo, z otarciami naskórka w okolicy stawu łokciowego prawego, obrzękiem bocznej powierzchni stawu skokowego i stopy prawej, jednak następnie ze Szpitala w Ś. została przewieziona do (...) Szpitala (...) we W.. W toku przeprowadzonych badań w ww. szpitalu u powódki stwierdzono: wstrząśnienie mózgu, uraz odcinka szyjnego kręgosłupa oraz uraz głowy. W dniu 9.09.2014 r. powódka została wypisana do domu z zaleceniem stosowania kołnierza ortopedycznego oraz dalszym leczeniem u lekarzy specjalistów.

Dowód: - karta historii choroby z (...) Ś. z dnia 06-09-2014 r. – k.16,

- karta informacyjna (...) Szpitala (...) we W. Klinika (...) – k.17-18,

- karta informacyjna (...) Szpital (...) we W. Oddział (...) Urazowej i (...) Ręki – k.19-20,

W późniejszym okresie powódka kontynuowała leczenie w związku ze skutkami wypadku z dnia 06.09.2014 r. Jednocześnie powódka ponosiła koszty zakupu zaleconych leków (m.in. N. E. żel, V. E., G., H. Forte, N., T., U., P. C., D. i in.), koszty zakupu zaleconych artykułów ortopedycznych (tj. pas lędźwiowo-krzyżowy, kołnierz S., poduszka ortopedyczna, kołnierz campolitowy, kompres zimno-ciepły, stabilizator stawu skokowego z taśmami, maska chirurgiczna z gumką i in.) Nadto w związku z leczeniem skutków wypadku powódka korzystała z prywatnych konsultacji specjalistycznych tj. konsultacji ortopedycznej w dniu 25.11.2014 r. na kwotę 100,00 zł, porady specjalistycznej z zakresu balneoklimatologii i medycyny fizykalnej w dniu 01.12.2014 r. na kwotę 70,00 zł, porady neurologicznej z dnia 08.04.2015 r. na kwotę 110,00 zł, porady ortopedycznej z dnia 21.10.2015 r. na kwotę 120,00 zł, porady ortopedycznej z dnia 23.10.2015 r. na kwotę 100,00 zł oraz poniosła koszty zaleconych odpłatnych zabiegów rehabilitacyjnych na kwotę 652,00 zł. Jednocześnie powódka poniosła również koszty z tytułu wykonanych badań tj. tomografia komputerowa i rezonans magnetyczny w wysokości 1050,00 zł. Łączne koszty leczenia poniesione przez powódkę w związku z leczeniem wskutek wypadku z dnia 06.09.2014 r. opiewały na kwotę 3.421,76 zł.

Dowód:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 12.09.2014 r. na kwotę 17,40 zł – k.21,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 12.09.2014 r. na kwotę 32,50 zł – k.22,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 12.09.2014 r. na kwotę 6,97 zł – k.23,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 18.09.2014 r. na kwotę 445,00 zł – k.28,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 20.11.2014 r. na kwotę 46,02 zł – k.32,

- Rachunek nr: (...) z dnia 25.11.2014 r. na kwotę 100,00 zł – k.34,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 28.11.2014 r. na kwotę 32,50 zł – k.35,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.12.2014 r. na kwotę 390,00 zł – k.38,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 01.12.2014 r. na kwotę 70,00 zł – k.39,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 15.12.2014 r. na kwotę 160,00 zł – k.40,

- Faktura nr (...) z dnia 22.12.2014 r. na kwotę 37,80 zł – k.41,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 22.12.2014 r. na kwotę 48,80 zł – k.42,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 08.01.2015 r. na kwotę 123,34 zł – k.44,

- Faktura VAT (...) z dnia 02.04.2015 r. na kwotę 100,34 zł – k.46,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 13.04.2015 r. na kwotę 40,80 zł – k.47,

- Faktura VAT (...) z dnia 08.04.2015 r. na kwotę 600,00 zł – k.50,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 08.04.2015 r. na kwotę 88,19 zł – k.51,

- Faktura VAT nr (...) z dnia 08.04.2015 r. na kwotę 110,60 zł – k.52,

- Faktura VAT nr: SR/2015/04/0001 z dnia 08.04.2015 r. na kwotę 110,00 zł – k.54,
- Faktura VAT (...) z dnia 06.05.2015 r. na kwotę 89,50 zł – k.60,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 21.08.2015 r. na kwotę 102,00 zł - k.64,
- Faktura VAT nr (...) z dnia 07.10.2015 r. na kwotę 450,00 zł – k.73,
- Faktura VAT (...) z dnia 21.10.2015 r. na kwotę 120,00 zł – k.77,
- Paragon fiskalny z dnia 23.10.2015 r. na kwotę 100,00 zł – k.79,
- informacja dla lekarza kierującego z dnia 16.09.2014 r. – k. 25,
- skierowanie na badanie diagnostyczne z dnia 18.11.2014 r. – k. 29,
- informacja dla lekarza kierującego z dnia 25.11.2014 r. – k.33,
- karta zabiegów rehabilitacyjnych z dnia 01.12.2014 r. – k.36-37,
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 29.12.2014 r. – k.43,
- skierowanie na badanie diagnostyczne z dnia 12.05.2015 r. – k.61,
- skierowanie do szpitala oddział rehabilitacyjny 12.05.2015 r. – k.62-63,
- skierowanie do pracowni diagnostycznej, zlecenie na zabiegi z dnia 21-04-2015 r. – k.56-57,
- historia choroby z dnia 16.04.2015 r. – k.55,
- informacja wraz z zaleceniami z (...) Sp. z o.o. z dnia 08-04-2015 r. – k.49,
- informacja, zalecenia, skierowanie do poradni specjalistycznej z (...) Ś. z dnia 18-11-2014 r. – k.31,
- przesłuchanie powódki – nośnik zapisu k.186

Powódka celem leczenia i rehabilitacji skutków wypadku z dnia 6 września 2014 r. zmuszona była dojeżdżać do placówek medycznych i rehabilitacyjnych, w związku z czym ponosiła również koszty związane z dojazdami udokumentowane biletami komunikacji Ś.-W. oraz W.-Ś. na kwotę 99,50 zł oraz biletami komunikacji miejskiej na kwotę 36,00 zł, co daje łączną kwotę 135,50 zł.

Dowód: - kopie biletów autobusowych oraz biletów komunikacji miejskiej – k. 115-117

W wyniku zdarzenia powódce również uszkodzono rower. Koszt naprawy roweru powódka udokumentowała fakturą VAT nr (...) z dnia 10.10.2015 r. na kwotę 235,00 zł.

Dowód: - faktura VAT nr (...) z dnia 10.10.2015 r. na kwotę 235,00 zł – k. 74.

Wypadek niekorzystnie wpłynął zarówno na stan fizyczny powódki, jak i jej stan psychiczny. Przed wypadkiem powódka czuła się zdrowa, nie leczyła się na poważniejsze schorzenia. Po wypadku pojawiły się u powódki bóle odcinka szyjnego. Powódka zauważyła spadek kondycji psychicznej i fizycznej. Powódka miewa trudności z wykonywaniem codziennych czynności domowych, które wymagają większego wysiłku, towarzyszą jej bóle i zawroty głowy, a także drętwienie rąk i stóp. Powódka miewa również problemy z zachowaniem równowagi, a dodatkowo występują u niej szumy w uszach i głowie, których przed wypadkiem nie miała. Nasiliły się również u niej zaburzenia snu. Ponadto

powódka jest rolnikiem, a schorzenia, które są następstwem wypadku znacznie utrudniają jej wykonywanie prac związanych z tym zawodem.

Dowód: - przesłuchanie powódki – nośnik zapisu-k.186

Po wypadku powódka zgłosiła za pośrednictwem pełnomocnika szkodę stronie pozwanej pismem z dnia 05.10.2015r., doręczonym w dniu 12.10.2015 r. W zgłoszeniu szkody pełnomocnik powódki wniósł o przyznanie powódce zadośćuczynienia w wysokości 20.000,00 zł oraz zwrot kosztów leczenia i rehabilitacji w kwocie 2 786,92 zł, a także zwrot kosztów naprawy roweru w kwocie 235,00 zł oraz zwrot kosztów dojazdów na zabiegi rehabilitacyjne do (...) w kwocie 135,50 zł, dołączając odpisy faktur i rachunków dokumentujących te koszty. Pismem z dnia 14.10.2015 r. oraz 27.10.2015 r. przesłano do ubezpieczyciela zaświadczenie o czasie oczekiwania na badania MR, fakturę dotyczącą należności za naprawę roweru oraz dalsze faktury dotyczące kosztów leczenia. Za pośrednictwem pisma z dnia 19.10.2015 r. ubezpieczyciel potwierdził przyjęcie zawiadomienia o zgłoszonej szkodzie. Pismem e-mail z dnia 27.10.2015 r. ubezpieczyciel wyznaczył powódce badanie lekarskie (neurologiczne) na dzień 06.11.2015 r. Powódka w wyznaczonym terminie stawiała się na powyższe badanie i poddała się mu.

Dowód: - pismo pełnomocnika powódki z dnia 05.10.2015 r. – k.65,

- pismo pełnomocnika powódki z dnia 14.10.2015 r. – k.75,

- pismo pełnomocnika powódki z dnia 27.10.2015 r. – k.80,

- pismo pozwanego z dnia 19.10.2015 r. – k.82,

- wiadomość e-mail strony pozwanej z dnia 27.10.2015 r.- k.83,

- pismo pełnomocnika powódki z dnia 03.12.2015 r.- k.92-93

Pismem z dnia 22-12-2015 r. strona pozwana poinformowała, że w wyniku zdarzenia z dnia 06.09.2014 r. powódce została przyznana kwota 3.311,87 zł wskazując, iż na ww. kwotę składają się następujące elementy tj. koszty leczenia w wysokości 311,87 zł oraz zadośćuczynienie w wysokości 3.000,00 zł.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 22.12.2015 r. – k.96-97

Pełnomocnik powódki pismem z dnia 05.01.2016 r. zwrócił się do strony pozwanej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wzywając jednocześnie do dobrowolnej zapłaty pełnego świadczenia i odszkodowania na skutki wypadku, zgodnie z roszczeniem przedstawionym w zgłoszeniu szkody z dnia 05.10.2015 r.

Dowód: - pismo pełnomocnika powódki z dnia 05.01.2016 r. - k.100-102

Pismem z dnia 07.01.2015 r. strona pozwana poinformowała stronę powodową o braku podstaw do dokonania dopłaty z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dowód: pismo strony pozwanej z dnia 07.01.2015 r. – k.104-105

Na powyższe pismo pełnomocnik powódki odpowiedział informując ubezpieczyciela o skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: pismo pełnomocnika powoda z dnia 11.01.2016 r. – k.111-112

W dniu 10.02.2016 r. strona pozwana poinformowała, iż stronie powodowej zostało przyznane odszkodowanie w wysokości 235,00 zł w związku ze zdarzeniem z dnia 06.09.2014 r. w wyniku którego zostało uszkodzone mienie w postaci roweru.

Dowód: pismo strony pozwanej z dnia 10.02.2016 r. – k.123

Mając powyższe na uwadze, pismem z dnia 7 marca 2016 r., powódka wniosła o cofnięcie powództwa w części co do kwoty 235,00 zł i zasądzenie kosztów procesu oraz odsetek ustawowych od w/w kwoty, od dnia 13.11.2015 r., do dnia 12.02.2016 r. Jednocześnie powódka wniosła o dopuszczenie dowodów z przedłożonego dokumentu, tj. pisma – dowodu wpłaty- kwoty 235,00 zł z dnia 12.02.2016 r. – na okoliczność częściowego spełnienia roszczenia przez pozwanego.

Dowód: pismo pełnomocnika powódki z dnia 7.03.2016 r. z załącznikami – k. 138-139

U powódki stwierdza się stan po urazie głowy oraz po przebyłym urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego, a nadto zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, dyskopatię C5/C6 i L1-S1, bólowy zespół korzeniowy szyjny i lędźwiowo-krzyżowy oraz objawowe zawroty głowy. Stwierdzone u powódki zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa pozostają bez związku z przebyłym urazem. W wyniku przebytego w dniu 06.09.2014 r. wypadku powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2% według pkt J 94a w związku z § 8 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 18 grudnia 2002 r. W wyniku ww. wypadku u pacjentki doszło nadto do urazu głowy. Nie pozostawił on trwałych następstw neurologicznych. Ponadto doszło do urazu kręgosłupa szyjnego ze skręceniem i wystąpieniem bólów w tym odcinku. Badania RTG i TK wykazały wyprostowanie lordozy szyjnej, co może potwierdzać skręcenie. Badający lekarze stwierdzili bolesność w odcinku szyjnym, brak ubytkowych objawów neurologicznych. U powódki główną przyczyną bólów kręgosłupa szyjnego są jednak zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne. Bóle po tego typu urazie, jakiego doznała powódka, mogły być co najwyżej niewielkie i trudno rozdzielić, na ile dolegliwości powódki są wynikiem urazu, a na ile zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. Bóle pourazowe na pewno są znacznie mniejsze niż bóle związane ze zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi. W przyszłości bóle mogą również występować okresowo, ale w związku z urazem jedynie w niewielkim nasileniu, a głównie będą wynikiem zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. Podobnie główną przyczyną bólów i zawrotów głowy są u powódki powyższe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne.

Skutki przebytego urazu mogą w niewielkim stopniu wpływać na życie powódki w przyszłości, poprzez niewielkie zwiększanie odczuwania dolegliwości bólowych kręgosłupa. Nie będą powodować ograniczeń w życiu codziennym (ograniczenia te mogą powodować zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne). Powódka nie powinna ciężko pracować ani dźwigać dużych ciężarów. Po wypadku przez kilka miesięcy konieczne było stosowanie leków przeciwzapalnych, przeciwbólowych, rozkurczowych oraz fizykoterapii, ale z dwóch przyczyn: przebytego urazu i w/w zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych.

Ponadto u powódki nie stwierdza się trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, ani też istotnych orzecznictwo zmian w funkcjonowaniu emocjonalnym, społecznym i poznawczym w związku z przebyłym w dniu 06.09.2014 r. wypadkiem komunikacyjnym. Objawy psychologiczne związane z wypadkiem i towarzyszącym mu cierpieniem, głównie natury somatycznej, obecnie nie występują. Dolegliwości, jakie zgłasza powódka dotyczą głównie bólów związanych z przebyłym urazem kręgosłupa. Przedmiotowe zdarzenie i towarzyszące mu komplikacje ze strony psychiki nie wpłynęły istotnie zakłócająco na funkcjonowanie powódki świadczy o tym chociażby fakt, iż nie podjęła ona leczenia psychiatrycznego, czy też terapii psychologicznej. Powódka przez ok. 2 miesiące odczuwała lęk, należy domniemywać, że o ile byłby to lęk paralizujący to poszukiwałaby ona pomocy psychiatrycznej. W tamtym okresie życia inne kłopoty powódki nie dosięgały a zatem należy wnioskować, że objawy psychiatryczne (lęk, drażliwość, zaburzenia snu) są następstwem wypadku. Zarówno lęk, jak i drażliwość, zaburzenia snu i ruminalacje, określane potocznie słowem stres, mają podobny przebieg u ofiar wypadków. Czas trwania zaburzeń nie różnił się u opiniowanej od tego jakiego przeciętnie doświadczają inni.

U powódki nie doszło do stłuczenia mózgu, a do wstrząśnienia. Oba stany różnią się zasadniczo zarówno w obrazie klinicznym (całkowita utrata przytomności na kilkanaście godzin w przypadku stłuczenia, częstokroć z wyraźnymi objawami patologicznymi ze strony (...), częściowa i zazwyczaj krótkotrwała utrata przytomności w przypadku wstrząśnienia) jak i w rokowaniu (brak następstw neurologicznych we wstrząśnieniu oraz widoczne w badaniach

obrazowych jak i testach neuro-psychologicznych zmiany pourazowe). U powódki nie obserwuje się trwałych, patologicznych następstw urazu.

Dowód: - opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii B. Ż. oraz psychologii M.B. i psychiatrii J. M. – k.148-152, k.-170-172, k. 196-201

Sąd zważył ponadto, co następuje:

Powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się nie tylko na dowodach postaci dokumentacji medycznej i innej przedłożonej przez powódkę i stronę pozwaną, i przesłuchaniu powódki w charakterze strony, lecz również na dopuszczonej jako dowód w niniejszej sprawie opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychologii i psychiatrii. Sporządzona przez biegłych opinia nie wskazuje sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy ocenić opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK572/04, opubl. W LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie przede wszystkim w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Nie ma przy tym znaczenia, czy lekarz orzecznik strony pozwanej ustalił w swoim orzeczeniu większy lub mniejszy uszczerbek na zdrowiu powoda niż ustalili to biegli sądowi w swojej opinii, lub czy ustalił jakikolwiek taki uszczerbek, gdyż orzeczenie to wobec zaprzeczenia przez powódkę jej konkluzji i rzetelności jej wydania, może być traktowane jedynie jako tzw. opinia prywatna, czy może ono stanowić jedynie element twierdzeń danej strony (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex, nr 7517, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), a więc należy odmówić jej mocy dowodowej na okoliczności sporne.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz (samoistny albo zależny) mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego albo osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywdę należy rozumieć jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia związane z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia). Przyjmuje się też, że zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpień psychicznych i fizycznych, zarówno już doznanych, jak i te które zapewne wystąpią w przyszłości jako skutek zdarzenia wywołującego krzywdę.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie kwestionowała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność cywilną za sprawcę wypadku komunikacyjnego z dnia 06.09.2014 r. z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, natomiast kwestionowała związek przyczynowy pomiędzy tym wypadkiem, a urazami doznanymi przez powódkę, o których powódka twierdziła, że doznała wskutek tego wypadku. Zdaniem Sądu ustalony stan faktyczny wskazuje, że powództwo jest uzasadnione, co do samej zasady, albowiem wbrew twierdzeniom strony pozwanej ww. związek przyczynowy w rzeczywistości zachodzi. Nie ujawniło się bowiem, by przed wypadkiem powódka leczyła się z powodu dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa. Ujawniły się one na skutek przebytego zdarzenia, a ich następstwa utrzymują się do chwili obecnej. Z ustalonego stanu faktycznego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że powódka w wyniku wypadku doznała określonego uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w postaci urazu głowy oraz urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, a także że następstwem przebytego wypadku, a jedną z przyczyn obecnych dolegliwości powódki jest pourazowy zespół bólowy kręgosłupa szyjnego. Wprawdzie u powódki rozpoznaje się zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego bez związku z przebyłym urazem, lecz jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, przebyty uraz związany z wypadkiem współwywołał (a więc był ich współprzyczyną)

odczuwalne obecnie przez powódkę dolegliwości związane ze zmianami zwyrodnieniowymi, które do tej pory miały charakter tzw. zmian niemych, nie dających takich objawów jak obecnie. Ustalając uszczerbek na zdrowiu należy zatem wziąć pod uwagę zarówno przebyty uraz oraz w pewnym stopniu również obecność istniejących wcześniej zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Na istnienie ww. związku przyczynowego wskazują także inne dowody w postaci przesłuchania samej powódki, jak i dokumentacja medyczna powódki, z której wynika, że powódka prowadziła leczenie urazów zgłoszonych przez siebie w niniejszej sprawie jako skutki wypadku z dnia 06.09.2014 r. Nie ujawniły się też żadne okoliczności wskazujące na to, że urazów tych powódka doznała w innych okolicznościach niż w wyniku ww. wypadku. Powódka zatem wypełniła ciężący na niej obowiązek procesowy z art. 6 Kc i art. 232 zd 1 Kpc i wykazała, w ocenie Sądu istnienie ww. normalnego związku przyczynowego, a zatem strona pozwana niezasadnie też związek przyczynowy kwestionowała. Strona pozwana kwestionuje żądanie powódki z uwagi na fakt, iż powódka została wypisana do domu w stanie ogólnym i miejscowym dobrym. Ponadto pozwana wskazuje, że przeprowadzone w stosunku do powódki leczenie obejmowało stosowanie kołnierza ortopedycznego oraz zażywanie leków przeciwbólowych i prowadzenie oszczędnego trybu życia oraz kilkudniową obserwację szpitalną. W ocenie Sądu nie można się zgodzić na powyższe twierdzenie pozwanej. Dowody w postaci obszernej dokumentacji medycznej obejmującej przebieg leczenia i rehabilitacji, a następnie opinia biegłych lekarzy jednoznacznie wskazują na zaistnienie przesłanek zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego, które ma łagodzić krzywdę z tytułu cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego. Ponadto z załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej wynika, że proces leczenia powódki był zdecydowanie dłuższy i wybiegał poza kilkudniową obserwację szpitalną. Użyte w art. 445 § 1 Kc pojęcie krzywdy mieści w sobie wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości, jak i psychicznych, polegających na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, w tym również w postaci wyłączenia z normalnego życia (wyrok z dnia 20.11.2014 r., II APA 24/14, L., SA w P.).

Niesporne w orzecznictwie sądowym i doktrynie jest, że ze względu na niewymierność krzywdy określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy ustawodawca pozostawił sądowi. Sąd dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody, niż przy ustaleniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Nie oznacza to jednak by ocena Sądu nie poddawała się weryfikacji pod kątem jej zgodności z dyspozycją art. 445 § 1 k.c. Kryteria istotne przy ustaleniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to przykładowo: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (vide: tak SN z wyroku z dn. 12.04.1972 r., II CR 57/12, opubl. w OSNCP 1972, nr 10, poz. 183, wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 27.02.2004 r., V CK 282/03, niepubl.). W orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że zadośćuczynienie z art. 445 K.c. ma charakter przede wszystkim kompensacyjny, musi być rozważane indywidualnie i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość dla poszkodowanego, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak m.in. SN w wyroku z dn. 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 opubl. W M.P.Pr. (...)). Ponadto zdaniem Sądu ustalony procentowo przez biegłych lekarzy zakres i rodzaj uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego ma znaczenie jedynie pomocnicze (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.06.2005 r., I CK 7/2005, LEX nr 153254, także: wyrok SN z 05.10.2005 r., I PK 47/05, M.P.Pr. (...)) i nie może stanowić głównego wskaźnika wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, gdyż przy ustaleniu jego wysokości należy brać pod uwagę również pozostałe wyżej wymienione czynniki.

Zdaniem Sądu powódka mogła zasadnie domagać się od strony pozwanej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 15.000 zł. Dokonując takiej oceny Sąd kierował się następującymi okolicznościami wynikającymi ze stanu faktycznego:

- dość istotne bezpośrednie następstwa wypadku z dnia 06.09.2014 r. w postaci urazu głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego,

- konieczność korzystania przez powódkę z pomocy lekarskiej po zdarzeniu, w tym 3-dniowej hospitalizacji, i poddaniu się określonym badaniom, nawet jeśli były bezbolesne,
- konieczność poddania się w późniejszym leczeniu, rehabilitacji, badaniom lekarskim i wielu konsultacjom specjalistycznym,
- czasokres utrzymywania się u powódki dolegliwości bólowych w okresie bezpośrednio po wypadku oraz w dalszym okresie,
- znaczny stopień doznawanych przez powódkę dolegliwości bólowych, występujących po wypadku, których do tej pory powódka nie odczuwała,
- konieczność całodziennego noszenia kołnierza ortopedycznego niewątpliwie utrudniającego codzienne życie powódki,
- ograniczenia możliwości wykonywania pracy przez powódkę spowodowane ograniczeniami fizycznymi występującymi w związku z wypadkiem,
- ograniczenia w okresie po wypadku w wykonywaniu przez powódkę czynności życia codziennego,
- konieczność odbywania serii zabiegów rehabilitacyjnych, poddawania się licznym badaniom lekarskim oraz pozostawania pod opieką lekarską specjalistów,
- niepewność rokowań co do stanu zdrowia powódki w przyszłości spowodowana możliwością przyspieszenia niemych dotąd zmian zwyrodnieniowych,
- pomocniczo ustalony stopień (2 %) i charakter („trwały”) uszczerbku na zdrowiu powódki wskutek wypadku.

Należy też wziąć pod uwagę okoliczności natury psychicznej, będącej następstwem wypadku:

- konieczność pogodzenia się z dalszym życiem z pojawiającymi się dolegliwościami bólowymi,
- ograniczenia spędzania wolnego czasu w dotychczas aktywny sposób.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu w części dotyczącej zadośćuczynienia, zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, iż skutkiem zdarzenia były cierpienia zarówno psychiczne, jak i fizyczne powódki. Jednakże w ocenie Sądu żądana przez powódkę kwota 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia (łącznie z dotychczas wypłaconą już kwotą 3.000 zł z tego tytułu) jest kwotą wygórowaną. Ustalony przez biegłych 2% uszczerbek na zdrowiu powódki należy ocenić jako niezbyt wysoki, i ma wprawdzie charakter trwały, jednakże z opinii biegłych nie wynika, by rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki były niekorzystne, a nadto przebyty wypadek nie wywołał żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym powódki.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało zatem przyjąć, że należne zadośćuczynienie w okolicznościach niniejszej sprawy powinno wynosić 15.000 zł, co przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconej kwoty z tego tytułu daje kwotę 12.000 zł, zawierającą się w ogólnej kwocie zasądzonej na rzecz powódki w pkt I wyroku, oddalając w pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie. Ilość i rozmiar tych ujawnionych cierpień fizycznych i psychicznych powódki nie uzasadnia bowiem zdaniem Sądu przekonania, że kwota 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest wygórowana i nieadekwatna do okoliczności faktycznych w sprawie i dyrektyw orzecznictwa w tym zakresie. Należy też zauważyć, że wprawdzie Sąd zgodnie z art. 316 § 1 Kpc bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, jednak nie oznacza to, że w sprawie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma pominąć dotychczasowe cierpienia fizyczne i psychiczne powódki, nawet jeśli obecnie już nie występują lub uległy złagodzeniu. Zdaniem Sądu zasądzona kwota uwzględnia zarówno doznany uszczerbek na zdrowiu, jak i przebieg oraz niezbędny czas rekonwalescencji powódki z tego powodu.

W świetle art. 444 § 1 Kc zasadne było również roszczenie powódki o zapłatę w zakresie kosztów leczenia obejmujących zwrot kosztów zakupu leków, środków medycznych w tym m.in. kołnierza ortopedycznego i poduszki ortopedycznej, płatnych wizyt lekarskich i zabiegów rehabilitacyjnych w kwocie 3,109.89 zł. W piśmiennictwie prawniczym i orzecznictwie przyjmuje się, że odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe (np. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, M. Praw. 2008, nr 3, s. 116). Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025). Jednak, jak słusznie się zauważa, celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania (por. wyrok SN z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CSK 308/10, LEX nr 738127). W grupie wydatków celowych i koniecznych pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia i rehabilitacji (pobytu w szpitalu, pomocy pielęgniarskiej, koszty lekarstw, konsultacji lekarskich, zabiegów fizjoterapeutycznych), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń, (np. protez, kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Należy zgodzić się też z poglądem, że w ramach kosztów leczenia powinny być uwzględniane wszelkie koszty, które biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy medycznej, dają realną szansę na poprawę stanu zdrowia poszkodowanego, a nie tylko koszty uwzględniane np. w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego (wyrok SN z 12.12.2002 r. II CKN 1018/00, niepubl.). Koszty objęte kompensacją muszą być uzasadnione ze względu na rodzaj i rozmiar poniesionego uszczerbku; nie jest jednak górnym pułapem kompensacji z tytułu leczenia zakres świadczeń, które zazwyczaj objęte są nieodpłatną opieką medyczną w ramach ubezpieczenia społecznego („Kodeks cywilny. Komentarz” pod red. K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2008, komentarz do art. 444 KC nb.9).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego powódka poniosła ww. koszty zakupu leków, środków medycznych, wizyt lekarskich u lekarzy specjalistów oraz koszty zabiegów rehabilitacyjnych, a podjęte w ten sposób przez powódkę leczenie po wypadku było zasadne i pozostawało w normalnym związku przyczynowym z przebyłym wypadkiem. Jak wynika z powyższego strona pozwana niezasadnie podniosła, że nie zostało wykazane przez powódkę, że poniosła te koszty w związku z wypadkiem z dnia 04.09.2014 r., gdyż z ustalonego stanu faktycznego wynika jakie leki i środki medyczne powódka musiała zakupić, jakie konsultacje odbyła, oraz że wykonanie płatnych zabiegów rehabilitacyjnych odbyło się na podstawie zleceń lekarskich i z tego względu nie ma w ocenie Sądu wątpliwości, że podjęta rehabilitacja oraz udzielone powódce świadczenia medyczne, których zwrotu powódka dochodzi, były podejmowane w związku z urazami ciała i rozstrojem zdrowia poniesionymi w konsekwencji ww. wypadku. W tym zakresie Sąd dał wiarę dowodom w postaci dokumentacji medycznej, opinii biegłych oraz przesłuchania powódki, z których jednoznacznie wynikała konieczność poczynienia ww. wydatków oraz zasadność podjętego leczenia i rehabilitacji. Powódka ponadto udokumentowała te koszty odpowiednimi rachunkami i fakturami VAT. Poniesienie tych kosztów pozostawało w ocenie Sądu w tzw. normalnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 Kc ze skutkami ww. wypadku, tym bardziej że jak wynika z ustalonego stanu faktycznego powódka po wypadku wymagała przyjmowania określonych leków, konsultacji odpowiednich specjalistów oraz zabiegów fizjoterapeutycznych, a ich wykonanie przez powódkę „prywatnie” czyli nie w ramach ubezpieczenia społecznego było uzasadnione. W sytuacji powszechnie znanych i trwających od dawna faktycznych, długotrwałych utrudnień, a wręcz czasowej niemożliwości skorzystania z bezpłatnej służby zdrowia, polegających na niskiej dostępności świadczeń tej służby, nie można twierdzić, że te wydatki nie są związane przyczynowo z doznanym bez swojej winy przez powoda uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Z żadnego dowodu w sprawie nie wynika też, by ww. wydatki powódka poniosła na inny cel niż leczenie (w tym rehabilitacja) skutków wypadku. Mając zatem na uwadze, że powódka wykazała, że poniosła wydatki na wyżej wymienione uzasadnione koszty leczenia w łącznej kwocie 3.421.76 zł, a strona pozwana zwróciła dotąd powódce kwotę 311,87 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, dochodzone pozwem roszczenie o zapłatę z tego tytułu zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 3.109,89 zł, o czym orzeczono w ramach ogólnej kwoty 15.245,39 zł, zasądzonej w pkt I wyroku w niniejszej sprawie.

W świetle art. 444 § 1 Kc zasadne było również roszczenie powódki o zwrot łącznej kwoty 135,50 zł (99,50 zł + 36,00 zł) tytułem kosztów dojazdów na konsultacje lekarskie i zabiegi rehabilitacyjne, będących jedną z postaci kosztów, a więc

i szkody, o której mowa w art. 444 § 1 K.c. Zgodnie bowiem z orzecznictwem Sądu Najwyższego zwrotowi podlegają wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdem osób bliskich celem odwiedzin chorego w szpitalu, związane z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji (wyrok SN z dnia 04.10.1973 r., II Cr 365/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.147). Mając zatem na uwadze, że w niniejszej sprawie powódka wykazanie przez powódkę ww. okoliczności i wysokość poniesionych kosztów z tego tytułu, dochodzone pozwem roszczenie o zapłatę z tego tytułu kwoty 135,50 zł zasługiwało zatem na uwzględnienie, o czym orzeczono w ramach ogólnej kwoty tj. 15.245,39 zł zasądzonej w pkt I wyroku w niniejszej sprawie.

O odsetkach od dochodzonych pozwem w niniejszej sprawie kwot Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 Kc i art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003.124. (...) z późn. Zm.) mając na uwadze granice żądania pozwu w tym zakresie, a nadto wskazany w ww. przepisie 30 dniowy termin do wypłaty świadczeń oraz datę, w której powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej. W ocenie Sądu błędny jest bowiem pogląd, iż generalnie datą wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie jest dzień uprawomocnienia się wyroku zasądzającego to roszczenie. Zgodnie bowiem z zasługującym na aprobatę stanowiskiem wyrażonym w najnowszym orzecznictwie sądowym jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego (tu: art. 14 wyżej cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c. uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 i art. 448 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądy przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratywny (tak m.in. SN w wyrokach z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, opubl. W LEX nr 848109, z dnia 14 stycznia 2011 r., (...). W LEX nr 79477, z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11, tak też SO we Wrocławiu w sprawie II Ca 1350/12 i inne).

Oddaleniu ulegało natomiast żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej wobec powódki na przyszłość za mogące się ujawnić w przyszłości inne, nieujawnione dotąd skutki wypadku z 06.09.2014r. Zgodnie z art. 189 Kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Sąd w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony ostatnio w orzecznictwie sądowym (tak m.in. wyrok SA w Białymstoku z 15.11.2012 r., I ACa 594/12, Lex nr 1235989), iż nie można zgodzić się z poglądem, zgodnie z którym pod rządem art. 442(1) § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Sądowi znane jest stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 24 lutego 2009 r. wydanej pod sygn. akt III CZP 2/09 (LEX 483372), zgodnie z którym pod rządem art. 442(1) § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Sąd jednak w sprawie niniejszej tego stanowiska nie podziela, uznając, że wskazywane przez Sąd Najwyższy trudności dowodowe przy prowadzeniu procesu wiele lat po zdarzeniu nie są wystarczającym argumentem za przyjęciem istnienia interesu prawnego. Niezależnie bowiem od tego, czy powódka dysponowałaby bądź nie dysponowałaby wyrokiem ustalającym, jej sytuacja prawna oceniana poprzez pryzmat obowiązków w zakresie dowodzenia przedstawia się w tożsamy sposób. W przypadku ujawnienia się nowej szkody na osobie obowiązana będzie wykazać nie tylko fakt jej wystąpienia, rozmiar i skutki przekładające się na ocenę wielkości krzywdy i ewentualnej szkody majątkowej, ale także związek przyczynowy ze zdarzeniem, za którego skutki odpowiada pozwany. Samą zaś zasadę, niekwestionowanej zresztą, odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z 2014 r. przesądza już rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Tymczasem sens wydania wyroku ustalającego zachodzi wtedy, gdy powstała sytuacja grozi naruszeniem stosunku prawnego lub statuuje wątpliwość co do jego istnienia lub nieistnienia. Interes prawny powinien być interpretowany z uwzględnieniem celowościowej wykładni tego pojęcia, konkretnych okoliczności danej sprawy i tego, czy strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw w drodze powództwa o świadczenie (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 27 stycznia 2004 r., II CK 387/02, Lex 391789). Niemniej, nawet przy uwzględnieniu stanowiska Sądu Najwyższego, w ocenie Sądu nie zachodzą podstawy faktyczne do stwierdzenia istnienia po stronie powódki interesu prawnego. Zadośćuczynienie jest bowiem tego rodzaju świadczeniem, które obejmuje swym zakresem nie tylko te krzywdy, które już powstały, ale również szkody które wystąpią w przyszłości, będące przewidywanym w chwili orzekania następstwem postępującego rozwoju już stwierdzonych schorzeń. Powódka nie wykazała natomiast, wbrew obowiązkowi z art. 6 Kc, istotnego prawdopodobieństwa wystąpienia w przyszłości nowej szkody, nie objętej dotychczas ujawnionymi skutkami wypadku z dnia 06.09.2014 r. i z tego względu nie sposób doszukać się po stronie powódki interesu prawnego dla stwierdzenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

Ponadto Sąd, zgodnie ze stanowiskiem procesowym powódki z dnia 7.03.2016 r., umorzył na podstawie art. 355 § 1 Kpc postępowanie w zakresie kwoty 235,00 zł jako uiszczonej przez stronę pozwaną w toku postępowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego roweru powódki, natomiast zasądził od w/w kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 13.11.2015 r. do dnia 12.02.2016 r., w oparciu również o art. 481 § 1 Kc i art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych mając na uwadze granice żądania pozwu w tym zakresie, a nadto wskazany w ww. przepisie 30 dniowy termin do wypłaty świadczeń oraz datę, w której powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej, o czym również orzeczono w pkt II wyroku.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 100 zd. 1 Kpc., który stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy z uwagi na wynik niniejszego procesu, w którym obie strony częściowo przegrywają i wygrywają jednocześnie proces Sąd wziął pod uwagę fakt, iż powódka pierwotnie żądała kwoty 20.000 zł, a sąd uwzględnił powództwo w części i zasądził na jej rzecz kwotę 15.000 zł. Sąd przyjął zatem, że powódka wygrała proces w 75%, z kolei strona pozwana była stroną wygrywającą w 25 %.

W związku z powyższym rozliczając koszty postępowania Sąd wziął pod uwagę poniesione przez powódkę koszty tj. opłata od pozwu w kwocie 1.024 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.817 zł oraz koszty poniesione przez powódkę na wynagrodzenia biegłych w wysokości 700,00 zł.

W zakresie rozliczenia kosztów poniesionych przez powódkę Sąd wziął pod uwagę kwotę stanowiącą 75% kwoty 6.541 zł, co dało kwotę 4.905,75 zł.

W zakresie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną Sąd wziął pod uwagę kwotę stanowiącą 25% z sumy 4.817 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa) oraz 700 zł tytułem kosztów poniesionych przez stronę pozwaną na wynagrodzenia biegłych, co dało kwotę 1.379,25 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.526,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (4.905.75 zł – 1.379.25 zł).

Ponadto na podstawie art. 113 § 1 u.k.s.c. Sąd nakazał stronom, stosownie do ich procentowej przegranej w sprawie uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwoty: powódka – 19,04 zł, a pozwana 57,10 zł tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzekł w pkt V wyroku.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.